ŐRZŐ

A POFOSZ 1956-os Hagyományőrző Tagozatának kiadványa

I. évfolyam 3. szám 2015. szeptember

A hősök nem a semmiből jönnek

A magyarok megszenvedték a történelem viharait

Még néhány hét és október 23-án az 1956-os forradalomra és a szabadságharcra emlékezünk. S bár Magyarország – és Európa – napi gondjait-bajait sorjázza, mégis hisszük: megadatik a történelmi események felidézésének méltóságteljes nyugalma és lélekemelő büszkesége. Erre készül a hagyományőrző tagozat, s e készület jegyében került sor a nyári szünet után első ízben, szeptemberben megtartott találkozóra is, melynek **Lengyel János**, a POFOSZ újonnan megválasztott elnöke volt az előadója.

A vendég 1956-ról, börtönélményeiről és a POFOSZ munkájáról tartott személyes hangvételű, gyermekéveit, a forradalom előzményeit, történéseit és következményeit taglaló emlékezést. Felidézve ifjúságának emlékeit, azt tette nyilvánvalóvá, hogy 1956 nem a „semmiből" jött. Minden magyar család és a forradalom minden résztvevője megszenvedte a történelmi idők viharait, s ki-ki rálépett arra az útra, melyet a szíve, a lelkiismerete és az adott helyzet jelölt ki számára.

Lengyel János 1956-ban húsz éves volt, de már addigra – mint annyi más embernek is – „betelt a pohár". S miként megfogalmazta: ő és társai nem voltak „különleges gyerekek", csak azt érezték, hogy ami addig volt, az nem tartható, az nem jó, az nem kell. És forradalmárok lettek. Lengyel János bizonyos benne, hogy azok a mai fiatalok, akiket az idősebb generáció most esetleg kritizál – elődeikhez hasonlóan – ugyanúgy cselekedtek volna, s ugyanazt az áldozatot meghozták volna, ha betelt volna az a bizonyos pohár. Mert a hősök nem a semmiből jönnek és a tettek sem a semmiből lesznek – fogalmazott Lengyel János.

A találkozó résztvevői kegyelettel megemlékeztek az elhunyt Váray Sándorról is. A POFOSZ és hagyományőrző tagozat néhai tagjának augusztus 11-én volt a temetése.

V.É.

Fotó: Csizmadia Zoltán festménye

Weiner Albert:

1956-ban
mindnyájan egyek voltunk abban,
hogy rabláncunkat nem hordjuk tovább,
s a megszállók és bábjaik hadát
elűzni innen van elég erőnk..
és lesz még boldog, szép magyar jövőnk.

1956-ban
együtt voltunk, a kar, a karban
és együtt mondtuk eskünk szövegét,
hogy szabadságért harcol most a nép
és jaj annak, ki fegyvert fogva ránk,
elnyomná ismét szent magyar hazánk!

1956-ban
a Himnusz szállt a harci zajban
és véráztatta barikádokon,
a Nemzeti Dal szólt az ajkakon...
hogy „Talpra magyar!” – szentül esküszünk:
mi rabok többé soha nem leszünk!

1956-ban
elmondtuk versben, zengtük dalban,
hogy bús tegnapra víg holnap köszönt.
Mert nem kívánunk újabb vérözönt,
hisz’ elhullott már annyi jó magyar,
s a nép most békét, megnyugvást akar.

1956-ban
az októberi nagy viharban
már verve volt a Vörös Góliát,
s a szabad világ bennünket csodált.
De Szuez miatt magunkra hagyott
S az orosz ismét orvul ránk csapott.

1956-ban
a novemberi csatazajban
az éteren át küldtük jajszavunk,
hogy gyilkosoknak karmában vagyunk,
és gyarmattá lesz ismét a haza,
ha győzni fog az árulók hada.

1956-ban
a nemzetmentő szörnyű harcban
a halál könnyen, gyorsan aratott.
A hősként elhullt több ezer halott
Még évtizedek múltán is perel,
Mert halálukért senki sem felel!

1956-ban
legázoltan is hittünk abban,
hogy annyi vér és szenvedés után,
egy eljövendő jobb kor hajnalán
a szent szabadság napja felragyog,
s a KERESZT legyőz minden CSILLAGOT!

(ezt álnév alatt írtam 18 évesen—weiner=boros; albert=béla)

Kiegészítés:

1956-ban, így…
És MA? Hogy higgyünk abban,
ha az „új világrend" gáncsot vet nekünk,
s szenvedni látom népem és velük
együtt szenvedek… mert ITT, a LÉLEK is beteg…
Míg el nem űzzük újabb zsarnokunk:
Kifosztott ország, gyarmat maradunk…

/2006. októberében, az 50. évfordulóra emlékezőn…./

Ezt a verset Boros Béla mérnök-feltalálótól kaptem közlésre, aki visszavonulásáig az ausztráliai Sydney-ben élt és dolgozott.
Á.A.

Menekültkezelés kádárista módon

Chileiek, akiket visszaküldtek oda, ahonnan jöttek

A bevándorlás nemcsak Magyarországot, de Európát is új feladat elé állítja. Nem véletlen, hogy a migránsok eddig nem tapasztalt áradatának kezelése egymásnak ellentmondó véleményeket, nyilatkozatokat és indulatokat kelt. Alábbi írásunk személyes történet arról, hogy a kommunista rezsim miként viszonyult a menedékesekhez.

Az ausztráliai bevándorló táborban együtt voltam számos chileivel, akik szintén újonnan érkeztek a baloldali Allende rendszer összeomlását követően. Barátságba kerültünk, együtt jártunk angol nyelvtanfolyamra, együtt fociztunk táboron belül is és a chileiek fociklubjában.

Valamikor – 1976-ban – mérgesen jön hozzám az egyik chilei, Roberto és szidni kezd, hogy mi magyarok, mekkora gazemberek vagyunk.

– Hát mi a baj, Roberto? – kérdezem.

Elmondja: Az Allende rendszer bukása után Magyarország is befogadott chilei politikai menekülteket. Többek között Svédország is. Egy idő után híre ment a magyarországiak között, hogy a Svédországba kerülteknek mennyivel jobb dolguk van. A magyarországi chileiek egy csoportja erre kérvényezni kezdte a Kádár rendszert, hogy engedjék őket Svédországba. A huzavona azzal végződött, hogy a magyar kommunisták a hozzájuk menekülteket nem a kérésüknek megfelelően továbbították Svédországba, hanem egy repülőgéppel visszaküldték őket Chilébe, ahonnan jöttek.

Miután befejezte a történetet – amiért szentségelt –, megmondtam neki, engem ezért ne szidjon; én ismerem azt a rendszert, amely elől eljöttem.

Lehet, hogy – nagy illúzióik közepette – éppen ők nem ismerték a kommunisták természetét.

Bár olyanok is voltak, akik nagyon is jól. Hiszen ugyanott, a táborban, a chileiek között voltak a Szovjetuniót megjárt emberek is. Például akik a Patrice Lumumba Egyetem kommunista terrorista és ügynökképző tagozatát végezték el, ám amely testnevelő tanári oklevelet adott nekik. Ausztráliában persze ez utóbbi végzettségüket jelentették be, próbálták használni. Érdekes azonban, hogy amikor forró lett a chilei talaj számukra, Ausztráliát választották a képzettségüket adó Szovjetunió helyett. Vagy egyenesen oda voltak küldve…

Ámon Antal

A röpcédulák titka

Vajon honnan szállt fel az a repülő?

Alábbi élményem 1956. március elején történt. Akkor Cegléden, a mezőgazdasági technikumba jártam, másodéves voltam. A tanmenetben fontos szerep jutott a gyakorlatnak. Az állattenyésztésben „naposi szolgálat" keretében vettünk részt. Ez azt jelentette, hogy két-három diák négy napig kint tartózkodott a gazdaságban; ott is aludtunk, mivel hajnalban kezdődött a munka. A helyszín a várostól körülbelül tíz kilométerre volt. Engem a juhászatba osztottak be, F. Klári osztálytársammal együtt. Itt nem adódott sok munka – reggel a juhász bácsival kihajtottuk a juhokat, egy rossz kabátra leültünk és hallgattuk a juhászt.

Egyszer csak megjelent egy kis repülő – dupla szárnyas, sötétszürke, nem volt rajta festés. Papírlapokat kezdett szórni – röpcédulákat. Én azt gondoltam: „biztos valamilyen kommunista propaganda, ez engem nem érdekel". De aztán mégis erőt vett rajtunk a kíváncsiság: elolvastunk egy lapot. Megdöbbentünk, mert azon Rákosi Mátyást szidták, s az állt a lapon: menjenek ki a ruszkik, szabadságot hazánknak. Egymásra néztünk, mind a hárman levetettük a cipőnket és a talpbélés alá betettünk egy-egy röplapot. Úgy gondoltam, feltétlenül haza kell majd vinnem egyet a szüleimnek. Édesapám sűrűn emlegette: Majd, ha megváltozik a rendszer...

Hamarosan megjelent egy fekete autó, három „elvtárs" szállt ki belőle. Kérdezősködtek. Mi azt mondtuk, nem olvastuk a leszórt lapokat; ők pedig összeszedették azokat velünk.

Akkor is, azóta is sokat gondolkoztam e régvolt nap eseményein. Repülőgépe akkor szinte csak a katonaságnak volt, nem léteztek például növényvédelemben szolgáló repülők. A röplapok gépírással készültek – ezeket is el kellett készíteni valakinek. Akkor, amikor egy politikai viccért, vagy egy rossz helyen tett megjegyzésért súlyos börtönbüntetés járt…

A rendszerváltozás után sokat olvastam ezekről az időkről, kérdezősködtem is (különösen Pest megyei bajtársaimtól), de senki nem hallott erről az esetről.

Kedves Bajtársam, Te, aki e sorokat olvasod, talán tudsz valamit erről.

Örülnék, ha ismereteidet megosztanád velem.

Boóz Józsefné, a POFOSZ
Baranya megyei elnöke

Emléktöredékek a forradalom napjairól

A csodák mindenkor megeshetnek

A forradalom évében, 1956-ban végeztem el a technikumot. Októberben Miskolcon dolgoztam technikusként. A forradalom második vagy harmadik napján érkeztem haza Pestre. A vonat nem jött be egészen a pályaudvarra, mindenkinek gyalog kellett megtennie az utolsó egy vagy két kilométert.

Amikor rezgett a léc

A forradalomban nem vettem részt. (Hét éves gyerekként túléltem a holokausztot. Emlékszem, a gettó január 18-án szabadult fel. Hazamentünk a Bérkocsis utcába. Nagyon kemény tél volt. Útközben sok megfagyott holttestet láttam. Többnyire civilek, de egyenruhás is volt köztük. Mint egy hét éves gyerek, elhatároztam, hogy több háborút nem akarok. A mai napig ez az álláspontom; pacifista vagyok. A háborúkban csak vesztesek vannak, senki sem nyerhet! A nyertes is veszít.)

Amikor az oroszok megdöntötték a forradalmat, a pincében, az óvóhelyen tartózkodtam, mint a többi lakó. Valamiért azonban fel kellett mennem a lakásba, a harmadik emeletre. Kíváncsi voltam, hát kinéztem az ablakon. Abban a pillanatban megszólalt egy gépfegyver. Szerencsére elvétette a célt, a lövedékek a két ablak közé csapódtak. Hasra vágódva kúsztam ki a szobából. A lövedéknyomok a mai napig láthatók a vakolaton.

A második esemény, amire pontosan emlékszem, hogy orosz katonák jöttek le a pincébe. Fel kellett tennem a kezemet és az egyikük megmozott. A zsebemben volt egy zseblámpa. Le akartam tenni a kezemet, hogy megmutassam: ez nem fegyver. Abban a pillanatban az orosz a homlokomra irányította a pisztolyát. Szerencsémre, nem volt túl ideges.

Disszidálásom története

Késő novemberben indultunk útnak három barátommal. Vonattal mentünk Sopron felé, s a legnagyobb meglepetésemre, a vonaton minden utas nyíltan beszélt az elvándorlásról. Én azt hittem, hogy senki sem mer megmukkanni. Nekünk hamis papírjaink voltak arról, hogy „muszáj" a határzónába mennünk. Sopron előtt megállt a vonat és figyelmeztettek, hogy szálljunk le, mert Sopronnál az oroszok szedik le az utasokat. Gyalog mentünk a faluba és kivártuk a sötétséget. A helybeliek vezettek. Egy hihetetlenül nagy csoport jött össze. Keresztül kellett mennünk egy ingoványos területen; a talaj süllyedős volt, járművet nem bírt el. Az mondták, hogy egy vízlevezető csatorna van az út végén, rajta egy híddal. A híd másik oldalán még kétszáz méterre lesz az osztrák határ. Egész éjjel mentünk, majd hajnalban azt mondták, hogy a híd még fél kilométerre van. A vezetők ekkor összeszedték a vezetésért járó díjat és

eltűntek. Azt azonban nem mondták, hogy az oroszok felrobbantották a hidat és csak a cölöpök maradtak meg. S arról is hallgattak, hogy az oroszok is bejönnek gyalog, összeszedik hídnál az embereket, így csak amikor nincsenek ott, akkor lehet átmenni. Megérkeztünk a hídfőhöz, egy csomó ember várakozott, mert cölöpről cölöpre mászva bizony lassú volt a haladás. A három barátom már átmászott, engem azonban megkértek, hogy vigyek át egy pólyást. (Az asszony állapotos volt, de azért átvitt egy gyermeket, én meg utána indultam).

Félig már átmásztam, mikor megérkeztek a ruszkik. Valaki mögöttem meglökött, beleestem a vízbe a pólyással együtt. Megkapaszkodtam a pillérbe, próbáltam elbújni. Képzeljük el a szituációt: az állapotos asszony már étérve az egyik oldalon, én a gyerekkel a vízben, és a férje a másik gyerekkel még a másik oldalon. A nő sikoltott, hisztériázott, ami nem is meglepő!

S ekkor csoda történt! Az oroszok mindenkit elvittek, de a hátra maradt férjet a gyerekkel, engem a vízben és a feleséget a túlsó parton ott hagyták. Ez az egyetlen alkalom, amikor jó tapasztalatom volt oroszokkal. A pólyás gyerek és én, együtt „megúsztuk" az átkelést. Nem tudtam volna elengedni a gyereket, azt akkor is és most is gyilkosságnak tekintettem volna.

Megérkezés a „túlpartra"

A másik oldalon persze mindenki elszaladt. Miután az oroszok elmentek, a gyerekek apja is – a másik gyerekkel – átmászott a csatorna másik oldalára. Én ott álltam, csurom vizesen a novemberi hidegben, a pólyással. A papát kértem először, hogy adja ide a kabátját. Azonban a legnagyobb meglepetésemre nem adta. Nagyon meg voltam rökönyödve. Most hoztam át a gyerekét, megmentettem az életét, talán nem is estem volna a vízbe, ha egyedül mászok át, ő pedig nem volt hajlandó egy kabátot feláldozni. Hát ilyen némelyik ember! Megerősítette a leckét, amit már régen megtanultam. Minden nép és fajta között van jó és rossz ember. Szerencsémre valaki otthagyott egy ÁVO-s féle bőrkabátot a földön, azt vettem fel.

Elindultam a határ felé, de nem tudtam, hol van. Találtam – akkori észlelésem szerint – egy rossz földutat, azon mentem és mentem, de semmit és senkit nem láttam. Egyszer csak egy család jött keresztül a mezőn, ám nem tudtam, hogy németül vagy magyarul kell-e beszélni. Németül nem tudtam, hát magyarul kérdeztem: hol a határ? „Rajta jársz" – volt a válasz. Ez ugyanis nem egy út volt, hanem a felszántott senki földje.

Az osztrák oldalon találtam egy embert, aki egy traktorral dolgozott ott. Már nem emlékszem, hogyan beszéltem vele, mert németül nem tudok. Ő bevitt a faluba a traktorral, ahol az Üdvhadsereg teljesen felöltöztettet száraz ruhába. Nem kérdeztek semmit, nem akarták tudni milyen vallású vagyok és

nem próbáltak kitéríteni. A mai napig adakozom az Üdvhadseregnek.

Visszatekintve a múltra, a világ legszerencsésebb emberének tartom magam. Átvészeltem a holokausztot, a kommunizmust, sikerült a disszidálás és mindig volt munkahelyem; mindig meg tudtam teremteni a családom és a magam megélhetését.

Kocsis János
Ausztrália

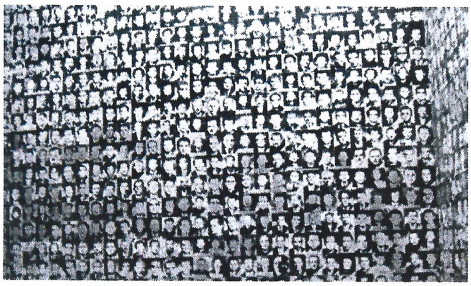

Egy kis összehasonlítás

Fotó: alfahir.hu

Cári korszak kivégzései 1866-1917: körülbelül 14,000.
(Ha hozzávesszük a pogromokat és a börtönben bekövetkezett elhalálozást, akkor 25,000.) Tehát 52 év során az éves átlag 269 fő kivégzett.
Ellenben a bolsevikok első hat éve alatt, 1918-1923, már évente 2,500,000 fő.
Tehát közel tízezerszer annyi.

Forrás: John J. Dziak: Chekisty, a History of the KGB (Csekisták, a KGB története), Ballantine, 1988.

A szovjet korszak egészében, 1917-1987 között 61,911,000 az erőszakos, időelőtti halál politikai okból. Éves átlag: 872,000.
Forrás: R. J. Rummel: Lethal Politics, Soviet Genocide and Mass Murder since 1917 (Halálos politizálás, szovjet népirtás és tömeggyilkosság 1917 óta), Transaction Publishers, 1990.

„Az erőszak önmagában véve nem rossz dolog. Ami fontos, az az, hogy ki követi el az erőszakot és milyen célból. Az erőszak, amikor a szocializmus használja, a béke biztosításának és a háborús veszély csökkentésének a forrása."

Forrás: Borisz Ponomarjov, a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottsága Nemzetközi Osztályának a főnöke, Pravda, 1978. december 13.

Röghöz kötve - személyi igazolvánnyal

A kommunisták leleményes találmánya

Talán kevesek gondolnak rá, hogy az oly természetesnek tűnő személyi igazolvány is a kommunisták találmánya. Ugyanis a röghöz kötöttség, illetve az egyének nyomon követhetősége csak a modern rabszolgatartás rendszerében, a kommunizmusban vált fontossá.

A személyi igazolvány bevezetését a kommunisták az MDP Politikai Bizottsága 1953. augusztus 26-i ülésén határozták el Piros László, Pőcze Tibor rendőr vezérőrnagy és Gerő Ernő belügyminiszter előterjesztése nyomán. A négy indok közül a harmadik: általa *„meg lehetne nehezíteni az osztályellenség, az imperialista ügynökök és a bűnözők káros tevékenységét”*, és a negyedik: *„megkönnyítené az államvédelmi, a biztonsági szervek munkáját a határövezetben és a kiemelt városokban, ahonnan a nem kívánatos elemeket jobban távol lehetne tartani.”*

A témához hozzászóltak: Gerő Ernő, Hárs István és Farkas Mihály elvtársak.

Megjegyzendő: A kommunista berendezkedésig Magyarországon sem volt személyi igazolvány, ahogy a demokráciákban sehol. Ausztráliában például a világ egyik legélhetőbb társadalmát működtetik a mai napig – személyi igazolvány és lakcímkártya nélkül. Persze ezek a társadalmak nem feltétlen akarják tudni, hogy hol laknak az állampolgárai, hol dolgoznak és egyáltalán dolgoznak-e. A röghöz kötöttség csak a modern rabszolgatartás rendszerében, a kommunizmusban fontos. Különben hová menjen az ÁVH letartóztatni egy másként gondolkodót, ha még a lakcímét sem jegyzik egy központi nyilvántartásban?

Emlékszem, amikor egy 1956-ban disszidált rokonom hazalátogatott a feleségével Amerikából a 70-es években, mesélte, hogy a felesége úgy élt az Egyesült Államokban már vagy 40 éve, hogy semmiféle igazolványa sem volt. Mivel nem vezetett autót, még jogosítványa sem. Amikor az útlevelét szerette volna kiváltani erre az útra, az első külföldi útjára, a jóval később Amerikába érkezett férjének kellett igazolnia, hogy a felesége egyáltalán létezik. Ez a szabad világ.

Á. A.

A kommunisták nemzetirtása

A német művelet csak „edzés" volt az utána következőkhöz

Alábbi sorokat a kommunisták egyik azon tevékenysége bemutatásának szánom, amely kevéssé ismert, bár milliókat érintett. Ez pedig a nemzetek irtása.

Általában úgy tudjuk, hogy a kommunisták elsősorban osztályalapon likvidálták az embereket; etnikai alapon „csak" másodsorban. Nem tehettek másként, mert *Lenin* diktátumát kellett követniük: a belső ellenség megsemmisítése előtt gondolni se lehet a külső ellenséggel való foglalkozásra. De mi van akkor, ha a „belső ellenség" nem az osztályellenség soraiból való, hanem a nemzetiségekéből? A nemzetiségek esetében is lehet ugyan az osztályszármazásra hivatkozni, de ez nem elegendő. A nemzetiségek proletariátusa is lehet belső ellenség, sőt. (Azon kívül, a hóhérosztálynak, az NKVD-seknek is joguk volt a teljes foglalkoztatottságra.)

1927. július 20-án *Sztálin* felhatalmazta a belügyi komisszárt, *Jezsovot*, hogy tartóztassa le és deportálja az összes német származású dolgozót, akik a szovjet hadiiparban tevékenykednek. Tekintet nélkül arra, hogy ők akár német állampolgárok vagy a Német Kommunista Párt tagjai voltak-e. Bárki, akire a németség gyanújának árnyéka vetült, ezen eljárás alá eshetett. Az úgynevezett „német művelet" során több mint 40.000 személyt küldtek halálba az ítélő trojkák, a három főből álló bizottságok. No de dolgozhatott ennyi német a szovjet hadiiparban? Azt tudtuk, hogy németek éltek a Szovjetunióban szétszórtan is, meg tömbben is, például a Volga mentén. Ezen kívül még sokan áldozatul estek a kommunista ígéreteknek egy éppen alakuló földi paradicsomról, és ennek építése érdekében bevándoroltak a Szovjetunióba…

A nemzetirtás egy korai vezérelve az volt, hogy akik kisebbségi létükkel fenyegették a városok és területek homogenitását, azokat a bolsevisták esküdt ellenségnek nyilvánították. Így észtek, lettek, koreaiak, finnek, kurdok, görögök, örmények, törökök, bulgárok találták magukat a szocializmusra veszélyeseknek, legalábbis akkor, ha a saját kijelölt területükön kívül találtattak.

Impresszum: ŐRZŐ, a Magyar Politikai Foglyok Országos Szövetsége (POFOSZ) 1956-os Hagyományőrző Tagozatának negyedéves hírlevele. Főszerkesztő: Ámon Antal.

Tel.: (1) 257-0190, 06 30-814-9917 Szerkesztő: Vasvári Éva, lapszerkesztő: Kurtz Mária

Kiadóhivatal: 1149 Budapest, Nagy Lajos király útja 155.

Tel: (1)789-1466, e-mail: hagyomanyorzok1956@gmail.com Honlap: www.pofosz.info.hu

A fent említett „német művelet" csak edzés volt ahhoz képest, ami következett.

Az angol nyelvű szovjet folyóirat, a *Moscow News* 1939. január 16-án még azzal büszkélkedett, hogy a volgai német kolhozok milyen csodálatos termelőegységek: „ezek az emberek az egész világnak igazolják, hogy a szorgalmas és tehetséges németek mire képesek, ha megszabadultak a kapitalizmus jármától."

A német-szovjet háború kitörése után azonban a kép lényegesen megváltozott. A volgai német közösség deportálását elrendelő parancs 1941. augusztus 28-án így kezdődött: *„A katonai hatóságaink által kézhez kapott megbízható információk szerint a volgai területen élő német lakosság között ezer-, sőt tízezer-szám találhatóak a diverzánsok és kémek, akik a Németországból küldött első jelre szabotázsakciókat kell hogy végrehajtsanak a volgai német területen."*

Ez a második „német művelet" – a *Nation Killers* a (Nemzetgyilkosok) című könyv szerzője *Robert Conquest* szerint – összesen 782.000 embert érintett.

Később már a területen kívüliség nem volt elegendő szempont a nemzetiségiek levadászására, hanem egész népeket deportáltak és likvidáltak a volgai német példa szerint. Ilyen sorsra jutottak például a mesketek, kalmükök, karacsájok, ingusok, csecsenek, balkárok, krími tatárok… Bizonyítva, hogy minél kisebb és minél összezártabb egy nemzeti közösség, annál könnyebb a megsemmisítése, **mert nincs, aki a szószólójuk lenne, aki a világban képviselné érdekeiket.**

Ámon Antal

Ügyfélfogadás

Tájékoztatjuk olvasóinkat, hogy a POFOSZ Hagyományőrző Tagozata minden héten szerdán, délután 14 és 16 óra között várja látogatói székhelyén: Budapesten, a 1149 Budapest, Nagy Lajos király útja 155. szám alatt. Az ügyfélfogadási időben lehetőség nyílik a hagyományőrzők könyvtárának használatára is. Házi bibliotékánkból az 1956-os forradalom és szabadságharc, valamint a kommunista diktatúra témáját feldolgozó tudományos és szépirodalmi könyvek kölcsönözhetők ki.

FELHÍVÁS

Legyen emlékműve az 1956-os Nemzetőrségnek!

A Rákosmenti 56-os Alapítvány és a Rákoskerti Polgári Kör tagsága úgy döntött, hogy pótolva az elmúlt több mint fél évszázad mulasztását, **az országban egyedülálló módon és először** Budapesten, a XVII. kerületben lévő Kucorgó téren az 1956-os Forradalom és Szabadságharc 60. évfordulójára a Nemzetőrség hősies helytállásának emléke előtt tisztelgő köztéri alkotást kíván elhelyezni.

Ahhoz, hogy az emlékmű megvalósulhasson, az Önök anyagi támogatására is számítunk.

A Rákosmenti 56-os Alapítvány és a Rákoskerti Polgári Kör felkéri azokat a jogi személyeket és magánszemélyeket, akik a fenti cél megvalósítását támogatni szeretnék, hogy adományaikat utalják át a **Rákoskerti Polgári Kör**
a **12011739-00157999-00200004** számú bankszámlájára,
Adomány az 1956-os Nemzetőr emlékműre megjelöléssel,
Postai készpénz átutalási megbízással (postai csekk) is lehet a fenti számlára adakozni.

A 100.000 forintot meghaladó összeget adományozók nevét a talapzatba épített táblán megörökítjük!

Köszönettel:
Szelepcsényi Sándor
a Rákosmenti 56-os Alapítvány titkára és
a Rákoskerti Polgári Kör elnöke
Tel: 06-20-944-2567

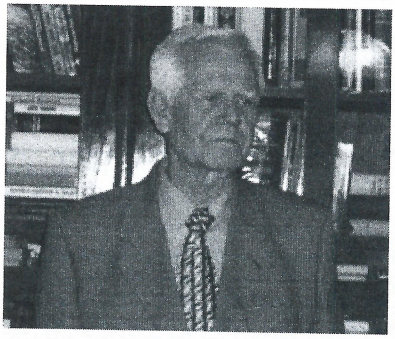

Cselekvéssel a hagyományőrzésért

A fiatalokhoz kell utat találni

A hagyományok megőrzése és átadása aktív cselekvést igényel, a tétlen szemlélődés nem viszi tovább az értékeket – mondta a hagyományőrzők június 3-án megrendezett találkozóján Válóczy István. A nyugalmazott hadmérnök, dandártábornok „A nemzetőrségtől az elnöki szárnysegédségig" című előadásában kiemelte: elsősorban a fiatalokhoz kell megtalálni az utat, ők vihetik tovább a történelmi örökséget.

Az összejövetelen Válóczy István, aki az 1956-os forradalom idején, Rákoscsabán nemzetőrként vett részt a rendfenntartás és a járőrszolgálat biztosításában, személyes élményeinek felelevenítésével emlékezett az 56-os nemzetőrökre. És emlékezett a kíméletlen megtorlás pereire és ítéleteire, melyek nyomán bajtársai közül – egy spontán tűzharc kirobbanása miatt – többeket kivégeztek, őt magát pedig életfogytiglani börtönbüntetésre ítéltek. A hadmérnök amnesztiával szabadult, majd évtizedekkel később, a rendszerváltozás után 1990-ben a Magyar Köztársaság Elnöke Katonai Irodáján tevékenykedett, s szárnysegédi tisztet töltött be. Ám a régi, a forradalomhoz köthető emlékek ma is élnek, és kikövetelik helyüket a közbeszédben. E célból jött létre az 56-os nemzetőrök hagyományápoló közössége, melynek tagjai ébren tartják a nemzetőrség szellemét. S mindazok számára, akik igazolt nemzetőrök voltak – bár koruknál fogva megfogyatkoztak – nagy örömöt jelent, hogy utólag megkaphatják az 56-os nemzetőr-jelvényét. De a hagyományőrző közösség azért is sokat tesz, hogy történeteik, emlékeik fennmaradjanak. 2009-től évente – öt esztendőn át – tudományos konferenciákat rendeztek, melyek keretében hadtörténészek, szakértők és kutatók tartottak előadásokat a nemzetőrség történetéről, szerepéről és jelentőségéről. E tanácskozások elemzései arra is igyekeztek rávilágítani, hogy mi a közös és mi az eltérő a 48-as és az 56-os nemzetőrség között. Az előadások könyv formájában is megjelentek; öt plusz egy kötetet sikerült kiadni – utóbbi gyűjteményes válogatása az előbbieknek. E kiadványok könyvtárakba és oktatási intézményekbe kerülnek, bízva abban, hogy sikerül minél több érdeklődő fiatalhoz eljuttatni múltunk történelmi tényeken, illetve személyes emlékeken alapuló dokumentumait.

V. É.

Szigethy Attilára emlékeztek Kapuváron

Nem kollaborált Kádár ellenforradalmi kormányával

A kapuvári önkormányzat és a Szigethy Attila Társaság augusztus 12-én – halálának ötvennyolcadik évfordulója alkalmából – megemlékezést tartott Szigethy Attila tiszteletére. A rendezvényre az 1956-os Dunántúli Nemzeti Tanács Elnöke kapuvári lakóházának emléktáblájánál és a Nemzeti Sírkert részévé nyilvánított síremlékénél került sor.

Szigethy Attilát 1956. október 26-án választották a Győri Nemzeti Tanács elnökévé. Az október 30-án megalakult Dunántúli Nemzeti Tanács elnöke is ő lett, amiként beválasztották az újjászervezett Petőfi Párt (Nemzeti Parasztpárt) vezetőségébe is. Határozottan és félreérthetetlenül Nagy Imre oldalán állt, a szenvedélyek csillapítására és a szélsőségek megfékezésére törekedett. Eredményesen akadályozta meg a fegyveres harcot, az esetleges ellenkormány megalakítását. Szorgalmazta az ÁVH felszámolását és a forradalmi szervek kiépülését, elismerését, igyekezett ezek tevékenységét a megyében, majd október 30-ától az egész Dunántúlon koordinálni. Október 31-én a Dunántúli Nemzeti Tanács küldöttségének élén a parlamentben tárgyalt Nagy Imrével és Tildy Zoltánnal.

1956. november 4-e után a szovjet hadsereg segítségével szerveződő hatalom "védőőrizetbe" vette, de az ekkor még küzdőképes néptömegek nyomására visszakapta szabadságát. A forradalom alatt megindított Hazánk című lap felelős kiadója volt, és 1956 decemberében kezdeményezte a Soproni Napló nevű időszaki lap megindítását. A Kádár-rezsim megpróbálta megnyerni, így tagja lett a Hazafias Népfront 1957 tavaszán Bulgáriába utazott delegációjának. 1957 elején a Győr-Sopron megyei képviselői csoport munkájában is részt vett, de az 1957. május 9-én összeült országgyűlésben már azt állították róla, hogy „mandátumáról lemondott".

1957. május 3-án munkahelyéről, a Kistölgyfai Állami Gazdaságból vitték el a karhatalmisták. Miután Szigethy Attila elutasította a kollaborálást Kádár ellenforradalmi kormányával és a rendszernek nem sikerült maga mellé állítani az erkölcsi tartását mindvégig megőrző politikust, megindultak az ellene intézett támadások. Kádár János azonosult a hamis vádakkal: „Volt olyan speciális nehézség is, mint Szigethy Attila megítélése. Még nálunk sincs ez a dolog lezárva ... Azt hiszem, hogy ebből az egész kásából végül is az fog kijönni, hogy Szigethy Attila az ellenforradalom zászlaja volt és politikailag az ellenforradalom oldala mellett állt."

Halálának pontos körülményei mindmáig tisztázatlanok, bizonytalanok. Halála előtt kétszer kísérelt meg öngyilkosságot. Először a fogdában vágta föl az ütőerét a szemüvege darabjával: megmentették. Majd a kórházban leugrott az udvarra: összetörte magát, ám ezt még túlélte. Végül harmadszorra 1957. augusztus 12-én kivetette magát (vagy kilökték?) egy második emeleti folyosóablakból és szörnyethalt.

Összetört csontjaira 1990 nyarán leltek rá hosszas és reménytelennek tűnő keresés után, az 56-os forradalom nyugat-magyarországi mártírjainak exhumálásával megbízott győri régészek, az elhagyott, elvadult sopronkőhidai rabtemetőben, ahová – nyolc kivégzett mártírtársával együtt – a megtorló hatalom 1957 augusztusában elrejtette. A mosonmagyaróvári mártírok újratemetéséhez hasonlóan Szigethy Attilát is 1991-ben helyezték végső nyugalomba, a Kapuvár Város által adományozott díszsírhelyen.

A hagyományos megemlékezésen a Mosonmagyaróvári '56-os Egyesület idén is elhelyezte emlékező koszorúját.

Simon Zsuzsanna

Fotó: Beregszászi Balázs

Találkozók

Értesítjük tagjainkat, pártolóinkat és minden érdeklődőt, hogy a POFOSZ Hagyományőrző Tagozata minden hónap első szerdáján 15 órakor tartja összejövetelét. E baráti találkozókon — 1956 szellemiségének megőrzése jegyében — előadások hangzanak el, majd kötetlen beszélgetésekre kerül sor. Minden érdeklődőt szeretettel várunk; tagfelvétel év közben is bármikor kérelmezhető.

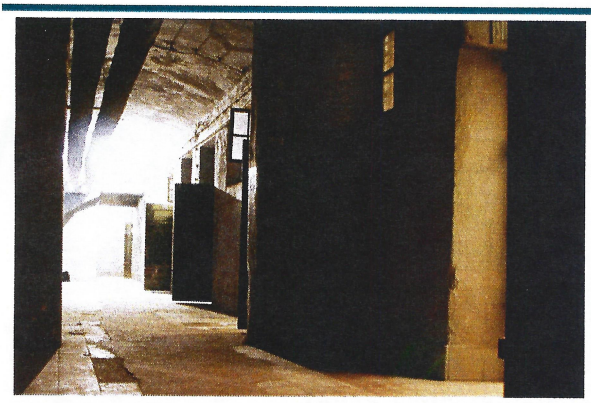

Doberdó Vácott

Élő történelemóra diákoknak

Fotó: Menczer Péter

Ismeretes, hogy a doberdói fennsík az első világháború olasz frontjának legfélelmetesebb hadszíntere volt. S hasonlóan félelmetes helyre vitt kirándulásunk is – a Váci Fegyház és Börtön területére és annak korábbi fenyítő részlegébe, a Doberdóba, amely ma kiállítási terület.

Az „1956 Öröksége Alapítvány" szervezésében, szeptember 16-án egy húszszemélyes kisbusszal utaztak Vácra az érdeklődő POFOSZ hagyományőrzők, D. Szűcs Lászlóné, Erzsike vezetésével. A kirándulók fele részben idősebbekből állt; köztük három olyan 56-os, akik Vácott, sőt a Doberdóban is raboskodtak, felerészben pedig diákok, a Szent István király Zenegimnáziumból, Hajdú Szabolcs igazgatóhelyettes vezetésével. Már az odavezető úton élő történelemórát tartott a három volt váci rab: Straub János, Bíró István és Radnóti Iván.

A börtön területére a biztonsági vizsgálat után léphettünk be, majd a börtön történetét bemutató idegenvezető vette át csoportunk vezetését. A híres-hírhedt Doberdó tulajdonképpen egy sötét pincebörtön, amely akkor, amikor még működött, fűtetlen is volt. A rabokat válogatott kínzásoknak vetették alá:

„Az ötvenes években a foglyokat a Doberdóban előbb meztelenre vetkőztették, majd kegyetlenül megverték. Ezután beállították őket az állózárkába, ahol hosszú ideig kellett maradniuk. Az állózárkában további kínoknak voltak kitéve az emberek, többek között a trombózis fenyegette a mozgásképtelen, kényszertesttartásban lévőket. Ha az állózárkát túlélték, többféle kínzás várt rájuk, s nemcsak verések: a sötétzárka súlyos pszichológiai fegyver volt ezek között. Miután nem éri inger az itt fogva tartottakat, rövidesen hallucinációik lesznek.

Ezt nagyon nehéz tiszta elmével átvészelni, sokan megpróbálták a hallucinációikat irányítani, mások pedig azzal élték túl az itt töltött időt megőrülés nélkül, hogy kenyérdarabkákat galacsinná gyúrtak, elszórták a földre és ezt próbálták a sötétben megkeresni." (Szegő Iván Miklós, HVG, 2011. szeptember 15.)

A visszaúton Ámon Antal folytatta az élő történelemórát a diákok számára. Témául azt választotta, ami mostanában a figyelem középpontjában áll, nevezetesen az ENSZ 1951-es Genfi Menekültügyi Konvenciójának gyakorlati alkalmazása. Ezen az eljáráson maga is keresztülment, amikor 1975-ben disszidált és többszöri kihallgatása után az Osztrák Idegenrendészeti Rendőrség tanácsára politikai menedékjogot kért.

Á.A.

Rákosi viccek

Ezek a viccek is a hagyományőrzés részei. Nem azért, mert olyan frappánsak és szellemesek lennének, hanem, mert a kortörténet dokumentumai. Olyan társadalmi jelenségeket képviselnek, amelyek döcögősségükkel, helyenként erőltetettségükkel mutatják be a kort, amikor még ezekért is börtön, de legalábbis megveretés járt az államvédelem (ÁVH) részéről terjesztésükért, akár meghallgatásukért. Ez az a kor, amely felvezetésül, sőt kiváltó okául szolgált 1956 forradalma számára. Válogatásunk az ausztráliai Magyar Élet című hetilap 1990. május 3-i számában név nélkül megjelent „viccológiai" tanulmány egyes részei.

1953-ból való a következő:

- Jelenleg kik a világ legjobb színészei?

  Eisenhower, mert a vasfüggöny mögött is tapsolnak neki;

  Veress Péter, mert egyedül játszotta el a parasztbecsületet;

  Rákosi Mátyás, mert mielőbb szeretnék több darabban látni. (1)

- Rákosi, a kommunista pártvezér, séta közben, egy ablakon keresztül meghallja egy papagáj kiáltozását:

  Dögölj meg Rrrrákosi! Dögölj meg Rrrrákosi!

Rákosi éktelen haragra lobban és elrohan. A madár tulajdonosa gyanút fog és gyorsan kicseréli a szomszédban lakó plébánoséval. Alig ért vissza a pap madarával, fékcsikorgással megérkezik az államvédelmisek autója. A tulajdonost a madarával együtt beviszik az ÁVH épületébe kihallgatásra. Ott a tulajdonos mindent tagad, a madár meg hallgat.

A tárgyaláson aztán mindenképpen szóra akarják bírni a papagájt, mint bizonyítékot, ezért a népi ülnökök kórusban rázendítenek:

Dögölj meg Rákosi! Dögölj meg Rákosi!

Erre már a plébános papagája is megszólal:

Urrram, hallgasd meg a könyörgésünket! (1955)

(1) Eisenhower amerikai elnök. A vasfüggöny a kommunista és a szabad világot egymástól elválasztó műszaki zár végig a határon. Veres Péter parasztpárti politikus.

- Egy cigány körülnéz, nem lát senkit, letérdel az útmenti feszület elé és imádkozik. Közben feltűnik egy Pobjeda (2) és egyenruhás ÁVH-sok szállnak ki belőle. Körülveszik az imádkozó férfit és ráripakodnak:
  Mit csinálsz te itt? Miért nem dolgozol?
  Hát éppen Rákosi elvtársért imádkoztam!
  Biztosan imádkoztál te Szálasiért is!
  Így van, de azt fel is akasztották!

- Az egyik üzemben a nehezülő élet- és munkakörülmények miatt az egyik munkás kifakad:
  Ez a Rákosi egy futóbolond!
Valamelyik fültanú feljelenti. Idővel tárgyalásra kerül a sor, melynek végén az ítélet így szól: 3 havi börtön és 15 évi fegyház. Indoklás: a 3 havi börtönt a tiszteletlen és tekintélyromboló kijelentésért, a 15 évi fegyházat pedig államtitok megsértéséért kapja. (1952)

- A tanító lelkesen magyarázza a szocialista lózungot:
  Mert nálunk minden, de minden, a munka, a tudomány, a művészet... az emberért van!
Egy kisdiák jelentkezik:
  Tanító bácsi, én azt is tudom ám, hogy ki az az ember! (1952)

- Rákosiné rosszat hall az utcán: a megfeszített tempójú ötéves terv végén a férjét fel fogják akasztani. Az aggódó asszony elmondja ezt a férjének, aki a szokott fölénnyel nyugtatja meg:
  Ne félj te attól! Öt év múlva még cérna se lesz, nemhogy kötél! (1952)

- Hány kommunista van ma Magyarországon, 1952-ben?
  Nem lehet tudni.
  Dehogynem: egy és fél. Rákosi és a többi fél.

A rendszerváltás környékén ismertté vált, hogy Rákosi körülbelül négyszer annyi kommunistát likvidált, mint a Horthy rendszer. A viccekben kifejezésre jutó népi bölcsesség ezt már az 1956-os Forradalom előtt nyugtázta:

- Horthy távirata Rákosinak: „Gratulálok! Ennyi kommunistát még nekem se sikerült kiirtani." (1956. október)

- Mi lesz kiírva a nemzeti panteonként szolgáló Kerepesi temető kapujára?
  „Rákosi Mátyás Művek". (1956. október)

(2) Szovjet gyártmányú személyautó, az államvédelemnél rendszeresítve.

- Árpád vezér fehér lovon, Horthy szürke lovon, Rákosi Vorosilovon jött. Később Kádár Sepilovon jött, míg Rákosi Szuszlovon távozott. (3) (1957. június)

- Az operaházi díszelőadáson van egy vidéki parasztküldött is, aki a díszpáholy mellett kapott ülőhelyet. A színpadon az ünnepi szónok alig ejti ki Rákosi nevét, máris mindenki felpattan, felzúg a taps, ütemes éljenzés kezdődik. Rákosi a díszpáholyban szerénykedő mosollyal ülve marad. A paraszt küldött ezt megsokallja és halkan átszól:

  Hé, maga kopasz! Álljon már fel és tapsoljon, mert még baja lehet belőle! (1950)

- Idős paraszt bácsi keresi fel a belügyminisztériumot, ahol bejelenti, hogy szeretne névváltoztatásért folyamodni.

  Tessék mondani a nevét!

  Marha Mátyásnak hívnak.

  Hát ez csakugyan nem tartozik a legszebb nevek közé. És mire szeretné változtatni?

  Marha Sándorra! (1950)

- Rákosi gépkocsija a falu főutcáján elüt egy disznót. A gépkocsivezető megáll, Rákosi utasítja a titkárát, hogy keresse meg a tulajdonost és fizesse ki a kárt. A titkár sorra bekopogtat a környező házakba, majd az egyikbe be is megy. Telik-múlik az idő, a titkár sehol.

Egyszerre csak kivágódik a kapu, bizonytalan léptekkel, félrevágott kalappal kilép rajta a titkár, bentről muzsikaszó hallatszik. Rákosi gorombán ráförmed a titkárra:

  Hol a fenében volt ilyen sokáig? Mit csinálnak ott benn?

  Elnézést, Rákosi elvtárs, én az utasításnak megfelelően csak annyit montam: megdöglött a disznó. Azonnal asztalhoz ültettek, csapra vertek egy hordót és azóta is mulatnak. (1952)

Könyvbemutató a POFOSZ-ban

Nem csak szobrok vagyunk!

Az 1956 Öröksége Alapítvány újabb – immár a második – könyvvel, a „Nem csak szobrok vagyunk!" című kötettel járult hozzá 1956 jobb megértéséhez. A mű bemutatására május 28-án, a POFOSZ tanácstermében került sor.

Ezúttal a könyv nem album formátumú, mint az első kiadvány volt, hanem – az alcíme szerint is – „olvasókönyv kicsiknek és nagyoknak". A kötet felelős kiadója – a megjelenés előtt sajnos eltávozott – Szécsi István, a hagyományőrző tagozat néhai elnöke, míg a kötet összeállítója, a projekt motorja, Szűcsné Horváth Erzsébet.

A tanácsterem zsúfolásig telt a meghívottakkal és az érdeklődőkkel, majd kezdődött a bemutató, melyhez fogható élmény ritkán adatik meg. Ugyanis Juhászné Patkós Edit, a mezőtúri Teleki Blanka gimnázium igazgatónője egy vetítettképes (!) előadást választott a bemutató módszeréül. Ha azt gondolnánk, hogy e professzionális megközelítéstől a mű főbb vonalainak ismertetése távolságtartó lett volna, nagyot tévednénk. Az igazgatóasszonyt helyenként láthatóan megérintette az olvasással átélt tartalom, a magyar öröm és a magyar bánat töménysége, az 1956-os jelenség.

Jelenség bizony, amelyet a huszonhét szerző huszonhét élményszögből közelített meg. Ettől páratlanok az ilyen művek. Ráadásul a szerzők közül heten már nem 56-os kortársként, hanem önszorgalmú kutatóként kerültek a kötetbe, mint a POFOSZ 1956-os Hagyományőrző Tagozat által tavaly kiírt irodalmitörténelmi pályázat díjazott munkáinak szerzői.

A kötet megjelenése, a tartalma és szerzői sokszínűsége igazolja azt, amit a kötet címe leszögez: Nem csak szobrok vagyunk!

Ámon Antal

A pártállam és a sajtóirányítás

Könyvbemutatót tartott a NEB

Fotó: ujkor.hu

A pártállam sajtójának irányítása, a cenzúra működése, az ideológiai harc és a titkosszolgálatok ezzel összefüggő tevékenysége áll a középpontjában annak a két kiadványnak, amelyet a Nemzeti Emlékezet Bizottsága (NEB) mutatott be tavasszal, Budapesten.

A távirati iroda beszámolója szerint Borvendég Zsuzsanna történész „Újságírásnak álcázva" című kötete a Nemzetközi Újságíró Szervezet (NÚSZ) és a Magyar Újságírók Országos Szövetsége (MÚOSZ) kapcsolatát tárja fel. Az 1946-ban létrejött NÚSZ a megalakulása után a szovjet titkosszolgálat irányítása alá került, a hidegháború ideológiai frontján a KGB által meghatározott feladatokat hajtotta végre.

Csatári Bence, a NEB Hivatalának tudományos kutatója a pártállam tömegtájékoztatással kapcsolatos politikájáról írt a Tájékoztatási Hivatal (TH) 1956-57-es történetén keresztül. Mint az MTI-nek elmondta, a Minisztertanács felügyelete alá tartozó TH 1953-ban, az első Nagy Imre-kormány időszakában jött létre. A forradalom leverése után, 1956 decemberében Kádár János bizalmasa, Szirmai István lett a TH vezetője, ám amikor nem sokkal később a sajtóirányítással is foglalkozó pártszerv, az MSZMP Központi Bizottsága agitációs és propagandaosztályának élére került, a TH súlya csökkenni kezdett. Bár Aczél György már abban az időszakban is Kádár János belső köréhez tartozott, a kultúra és a sajtó irányítása csupán egy évtizeddel később került teljes mértékben a fennhatósága alá. A kötetben részletek olvashatók abból az 1968-as Aczél-beszédből is, amely először fogalmazta meg nyíltan a „három T" (támogatás, tűrés, tiltás) politikáját. A szerző az MTI-nek elmondta: könyve kitér a távirati iroda és a Magyar Rádió cenzúraviszonyaira. Csatári Bence „A Tájékoztatási Hivatal története Szirmai István elnöksége alatt (1956-1957)" című kötete a pártállami sajtóirányítás egészen sajátos részleteibe is bepillantást enged, például abba, hogy Magyarország egyes városaiban a helyi lapot az ottani szovjet katonai parancsnok cenzúrázta.

Turán Sándor versei

Újévi gondolatok

December elmúlott
Itt az újn esztendő
Nem tudom, hogy mit hoz
Nékünk a jövendő.

Kerül-e még étel
A nép asztalára,
Vagy sötét nyomor súlyt
Az egész világra?

Bankárok kezében
Van a világ pénze,
De a kisembernek
Alig jut belőle.

Gyilkosok és rablók
Uralják a Földet,
Becsület, tisztesség
Régen semmivé lett.

Fogjunk össze végre!
Törjük meg az átkot!
Tegyük emberibbé
Az őrült világot!

Van egy kis ország

Van egy kis ország a kék-Duna völgyében,
Szép itt az álom, szépen szól a dal
Zöldell a fűszál, tarka a rét is,
De egyre árvább itt a magyar.

Van egy kis ország a kék-Duna völgyében
Hol a szabadság csak illúzió
Bár csillog minden, mégis azt látod,
Idegen tőke itt a mérvadó.

Van egy kis ország a kék-Duna völgyében
Nincs itt reményed, súgja gyanúd
Eladtak mindent. Nem maradt semmid.
Nem tart itt senki. Nyitva az út.

Van egy kis ország a kék-Duna völgyében
Ahol elhalkul már a régi dal
El kell feledned azt, hogy hazád volt,
Idegen föld lesz, ami most magyar.

Maradj meg ország a kék-Duna völgyében!
Zengjen győztesen a szép régi dal!
Harcoljon érted az egész Földön,
Aki úgy érzi most is, hogy magyar!

1956-os Hagyományőrzők POFOSZ
1149 Budapest Nagy Lajos király útja 155.

Tárgy: az 1956-os Forradalom és Szabadságharc 60. évfordulója

Kedves Lengyel János!

Tisztelt Elnök Úr!

A 2015. szeptember 16.-i keltezésű körleveledben bekértél javaslatokat a 60. évforduló méltó megrendezésére.

Országos szinten az 56-os Hagyományőrző-tagozat részéről szükségesnek tartanánk:

- Egy az 1956-os Forradalom és Szabadságharc emlékeit megmentő, őrző és bemutató „1956-os Múzeum" felállítását Budapesten, egy a Forradalom szempontjából emblematikus épületben. Ezek között található például a volt Kilián-laktanya épülete (illetve annak része) vagy az akkori Magyar Rádió épülete a Bródy Sándor-utcai épületfronttal esetleg a Nagy-Budapesti Központi Munkástanács akkori irodáit magába foglaló Zoltán-utcai épület.

- A „lyukas zászló" felvételét a magyar történelmi zászlók sorába. (Kis Imre bajtársunk ötlete)

- A „vaskefe" néven elhíresült non-figuratív 1956-os emlékmű lecserélését egy figuratív emlékműre, amely egyértelmű és kizárólagos 1956-os motívumokat tartalmaz, amely az egész világ számára értelmezhető, amelyen jelen vannak például a pesti srácok, a lyukas zászló, a Molotov-koktél, a „dióverő" puska, a T-34-esekkel való küzdelem, és az ezekért járó megtorlás emberi megjelenítése.

- A XVII. kerületben egy Nemzetőr-emlékmű felállítása elősegítését, amely a 60. évfordulóra már készül, társadalmi kezdeményezésre. A Kucorgó-téren, a kereszteződés forgalma számára is jól érzékelhető emlékmű, állandósítaná az 1956-os Forradalom és Szabadságharc jelenlétét az ott elhaladók és a kerület lakói számára. Az emlékmű megvalósítása kellő anyagi támogatás hiányában elmaradhat.

Ami magát a Hagyományőrző tagozatot illeti a 60. évfordulóval kapcsolatban, tervünk, hogy a szokásos munkáinkon felül, két kerületben, a XIV. és a XVII. kerületben 1956-ra vonatkozó ismeretversenyt hirdetünk meg általános iskolások felső tagozata számára. Ezek a versenyek a XVI. kerületi POFOSZ szervezésében már öt éven át sikeresen lezajlottak és az ottani szervezők, Szatmáry László és Palla László segítőszándékukról már biztosítottak bennünket.

Budapest, 2015. szeptember 18.

Bajtársi üdvözlettel: Ámon Antal

az 1956-os Hagyományőrző tagozat elnöke